

ŽIVOTOPIS – JAROSLAV POHAN

Pan Jaroslav Pohan se narodil v roce 1945 na Vysočině. Přestože žil během svých dětských let jen v malé a chudé vsi, měl pestrý život a prožil mnohé zajímavé zážitky. Do Pionýra sice chodit musel, ale Vysočina byla v té době kraj zapomenutý jak Bohem, tak komunisty, takže na mladého pana Pohana nebyl vyvíjen ze strany komunistů nijak velký tlak.

Ve svých čtrnácti letech si řekl, že nechce strávit zbytek života zemědělskou prací někde bůhví kde, a tak se přestěhoval na internát střední stavební školy, na které nově studoval, do Českých Budějovic. Po dvou letech vyhodili pana Pohana z internátu kvůli neshodám se členy učitelského sboru. Zbytek studia tedy strávil na Hluboké nad Vltavou, kde žil v domě svého kamaráda. Během období svého pobytu na Hluboké se začal věnovat všemožnému sportu, ať je to fotbal, hokej nebo třeba tenis, a hrdě reprezentoval své nové bydliště. Jeho zájem o sport byl však v kontrastu s učením, jehož kvalita šla dolů. I přesto pan Pohan své studium dokončil, odmaturoval a dostal umístěnku na přehradu Vaňov. Tam se mu však nechtělo. Rozhodl se tedy, že zkusí udělat přijímací zkoušky na ČVUT, které se mu nakonec povedly a on se tak stal studentem.

V době svého studia na ČVUT bydlel pan Pohan na Strahovských kolejích, kdy však byly velice nepříznivé, dalo by se říci strašné, podmínky ke studiu, a vůbec k životu. Přetížená elektrická síť neustále vypadávala, topení nefungovalo. Kvůli těmto špatným podmínkám proběhly v roce 1967 studentské protesty, kterých se pan Pohan také účastnil. Byly však brutálně potlačeny policií, pan Pohan se tedy rozhodl, že se raději přestěhuje zpátky na svou rodnou Vysočinu (aniž by přerušil studia). Okupaci Varšavské smlouvy roku 1968 pak přečkal doma, pryč od veškerého důležitého dění.

V roce 1969 zvažoval pan Pohan emigraci, dokonce již byl týden ve Vídni, ale nepříznivé podmínky mu nehrály do karet – neměl dost peněz, aby se dostal do své vysněné Kanady, a zrovna dostal povolávací rozkaz na vojnu. Kdyby teď opustil zemi (resp. se do ní nevrátil), bylo by s ním naloženo jako s vojenským zběhem – jeho rodina by byla v podstatě zlikvidována – sourozenci by se nedostali na školu, rodiče by nedostali práci, atd. Pan Pohan se proto rozhodl, že se vrátí zpět do ČSSR. Vychodil vojnu a byl doporučen na místo vojenského inženýra, to ale odmítl a šel pracovat do nově vznikajícího Metrostavu, kde mu práci dohodila jeho budoucí manželka (která s ním žije doted').

Komunisté novou linku metra nutně potřebovali kvůli propagandě, a tak nebylo podmínkou, aby byli zaměstnanci Metrostavu v KSČ. Sám pan Pohan tedy do strany nevstoupil, stejně jako drtivá většina tehdejšího Metrostavu. Po dostavění metra byl pan Pohan vyšetřován StB pro údajnou komunikaci se Západem. Šlo o to, že se v Praze konala mezinárodní konference firem, které byly podobné Metrostavu a zabývaly se stejnými věcmi, a pan Pohan dal nějakým Rakušanům vizitku. Ti mu poté poslali reklamní letáky na své produkty, nic více, nic méně. To byla ta jeho „komunikace se Západem.“ Postižen StB nijak vážně nebyl, ale byl vyslýchán a sledován. Následně šel pan Pohan pracovat na stavbu jaderné elektrárny Temelín – stále pod dohledem StB, kde zůstal v podstatě až do revoluce roku 1989. Tu samotnou však nezažil, jelikož byl zrovna na pracovní cestě v Iráku. Z té se vlastně vrátil do úplně jiné země, než ze které vyjížděl.

Pan Pohan žije dodnes v Praze a i přes svůj věk stále pracuje. Mladou generaci nabádá k otevřenosti světu, budování přátelských vztahů a ochotě vzájemně si pomáhat.